

NAGY GÁBOR
Topográfia

*A Szív utcát kivettem magamból,
és nem alázodom meg a Királynak.
Ócska büszkeség-topográfia.
Mehettem volna bár szív-kufárnak,
lehetnék léha szerencse-fia –*

*csak zsákutcák tévelygője vagyok,
aritmiás bennem a lélek.
Nevetséges, hogy eltökéltem:
a térképről végképp lelépek –
hisz légüres térben éltem.*

*A város is: házak hullámhegye
alatt meglapuló gépkocsi-sziklák
felszabdalt szürke partvidéke.
Aligha emlékszik rád:
utcakő a holdneon-fényre.*

*A város kettőnkkel határos,
nem lépünk egymás lábnyomába.
Nem hiányzol – csak nélkülözlek,
megesküszöm, hogy nem, hiába
köszönlek minden utcaköznek,*

*látlak téged minden gazdátlan árnyban,
többé, lidércem, néven nem nevezlek,
sem a Lövölde tér s az Oktogon,
házáig vissza egy út sem vezethet,
hiába minden padkában megbotlanom:*

*a határ tesz otthontalanná.
Szüntelenül a határon időzöm,
testedtől elhatárolódva végleg.
Mégis beleborzong a bőröm,
hogy a térképpel együtt – összetéplek.*

Patent 46

*Egy kocsmá alkóvos kirakatában
ülök – tán ismered: ez a patent
negyvenhat a király utcában.
A perspektíva ígér végtelent,
kecsegtet pillanattal. Vak keret,
amelyben visszatükröződöm.
S itt még csak nem is négy: három a cent.
A pultoslánnyal tegeződöm.*

*Lehetne bár krajczáros spriccer,
de szódát csak kísérőnek iszom.
És számot vetek töredékeinkkel.
Szüntelen ráng arcomon egy izom.
A testi fájdalommal alkuszom –
csak a lélekkel nem törődöm.
Amire magam végre leiszom,
még abba is beletörődöm,*

*hogy a lélek a test függvénye, semmi
több. Kértem egy üveg alma cidert –
egyszer mindent, hát ezt is le kell nyelni.
Hogy sok-e vagy kevés, csak annyi telt,
amennyit hinni tudtunk. Mert hitelt
senki nem ad ábrándjainknak.
S úgy ébredünk, hogy álmunktól kivert
a víz. Hinni kimondott szavainknak*

*senki se fog. Savanyú almaborra
ecetesedett a mézes aszú,
a szem bíborfénye égő pokollá
lobban. Már rég nem vagyok szomorú,
ha élém toppan egy borzas hajú,
te-forma nő. Úgyis csak téged látlak
minden pajkos, gödröcskés mosolyú
lányban: téged hallucinállak.*

*Ez itt egy egészen patent kis kocsmá,
a kirakatában, képzeld, hohó!,
egy költő ül – s ír egykedvűn, pizmogva.
Türelmi idős kényszer-passzió,
jelen füstjében múlt-illúzió.
Almaborhoz még három cent metaxa:
nem emberes adag, de arra jó,
hogy a kijózanodást elhalassza...*

Olimpiai emlékmű, Budapest